

Institutiones Theologicae Ad Usum Seminariorum

Simonnet, Edmond

Venetiis, 1731

Resp. Tres Personæ divinæ sunt unus Deus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-83594](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-83594)

ARTICULUS III.

Utrum tres personæ divinæ sint unus Deus.

RESPONSIO.

Tres Personæ divinæ sunt unus Deus.

Est de fide contra Trithēitas, & eorum parentem Philoponum Alexandrinum, qui sexto seculo, dum quosdam hæreticos acriter infectaretur, ipse in hæresim lapsus est, docendo tres personas divinas esse tres Deos. A Trithēitis voce tenus dissensit Joachimus Abbas sæculo duodecimo, asserendo tres personas esse quidem unum Deum, sed unitate logica, vel collectionis tantum, sicut plures homines sunt unus homo, vel plures fideles una Ecclesia; non verò unitate numerica: volebat enim in Deo non solum esse tres personalitates, sed etiam tres essentias, seu naturas, numero distinctas. Sed contra illos omnes,

Prob. Resp. 1. ex Script. Nam Christus Matth. c. 28. dicit: *Euntes docete omnes gentes, baptizantes eos in nomine Patris, & Filii, & Spiritus sancti.* Unum igitur est nomen autoritatis, scilicet, virtutis, essentiae & divinitatis trium personarum, hoc est, una trium personarum est autoritas, virtus, essentia, divinitas. Ergo tres personæ sunt unus Deus. Præterea, ex Scriptura habemus duo. 1. Quod Pater sit verus Deus, quod Filius sit verus Deus, quod Spiritus sanctus sit verus Deus. 2. tamen quod unicuique sit verus Deus. Nam dicitur Deut. cap. 4. *Ipse est Deus, & non est alius præter eum.* Et Isaia c. 43. *Ego sum Dominus, & absque me non est Deus.* Ergo Pater & Filius & Spiritus sanctus sunt unus Deus. Quod autem Scriptura loquatur de unitate numerica, patet tum ex traditione Patrum, tum ex iudicio Ecclesiae, quæ eorum, qui hanc unitatem tollere, vel aliam inducere tentant, doctrinam condemnavit. Sic Joachimi sententiam damnavit Synodus Lateranensis quarta, cap. 2. ubi definitur trium personarum essentiam seu naturam numero unicam esse, & eos, qui Joachimi doctrinam in hac parte defendere, vel approbare præsumperint, tamquam hæreticos ab omnibus esse confutandos.

Prob. 2. autoritate Patrum Græcorum. Ad instar omnium nobis erunt Athanasius in epistola ad Serapionem de Spir. sanct. *Sancta*, inquit, & *beata Trinitas*, indivisa est, & unita in se, & ubicumque Pater dicitur esse, una est cum eo & ipse Verbum, & in Filio Spiritus Una est deitas, & unus Deus, qui est super omnes, & per omnia, & in omnibus. Gregorius Nazianzenus in orat. quæ est prima de pace: *Trinitas*, inquit, illis (sanctis Angelis) Deus unus est, & esse creditur, non minus propter concordiam, quam propter substantiæ identitatem. Epiphanius hæc. 62. num. 3. *Unum*, inquit, esse re vera Deum, neque præter hunc alterum, manifeste communis Ecclesie consensu proficitur ... Monarchiam prædicamus ... sed una Trinitatem confitemur, unitatem, inquam, in trinitate, & trinitatem in unitate, unamque Patris & Filii ac Spiritus sancti divinitatem. Cyrillus Alexandrinus l. 9. in Joann. *In unam*, inquit, deitatis naturam conveniente, collectæque sanctæ Trinitate, unus in nobis est Deus. Et Sophronius in sua ad Sergium epistola, quæ extat in actione 11. Synodi sextæ: *Trinitatem*, inquit, in unitate credimus, & unitatem in trinitate glorificamus: trinitatem quidem ob tres substantias; unitatem verò ob singularitatem divinitatis.

Prob. 3. autoritate Latinorum Patrum, pro quibus omnibus sint Ambrosius lib. 2. de fide: *Unus & solus Deus ... unus Deus*, non ut ipse sit Pater & Filius, sicut impius Sabellius asserit, sed quia Patris & Filii Spiritusque sancti una divinitas sit. Augustinus lib. 1. de Trin. c. 4. *Omnes*, inquit, quos legere potui, qui ante me scripserunt de Trinitate, quæ est Deus, divinorum librorum veterum & novorum catholici tractatores, hoc intenderunt secundum Scripturas docere, quod Pater & Filius & Spiritus sanctus, unius

Simonet Theol. Tom. I.

eiusdemque substantiæ, inseparabili aequalitate divinam insinuent unitatem; ideoque non sint tres Dii, sed unus Deus. Et S. Fulgentius in resp. ad septimam objectionem Arianorum, ubi postquam probavit unam esse naturam & essentiam divinam, sic concludit: *Digne itaque Patrem & Filium & Spiritum sanctum, personarum proprietate servata, unum colimus Deum.*

Prob. 4. autoritate Conciliorum. 1. Synodus Romana sub Damaso contra Apollinarem congregata, in suis anathematismis sic ait: *Si quis non dixerit Patris & Filii & Spiritus sancti unam divinitatem, potestatem, maiestatem ... anathema sit ... Si quis partiat divinitatem, singillatim Deum Patrem dicens, & Deum Filium ejus, & Deum Spiritum sanctum, asserimetque Deos dici, & non Deum, propter unam divinitatem ac potentiam, quam credimus & scimus, Patris & Filii ac Spiritus sancti, Deum unum in tribus personis ... anathema sit.* Nomen namque Deorum & Angelis & Sanctis omnibus à Deo est impositum & donatum. De Patre autem & Filio & Spiritu sancto, propter unam & aequalem divinitatem, non nomen Deorum, sed Dei, nobis ostenditur Hæc est ergo salus Christianorum, ut credentes Trinitati, id est, Patri & Filio & Spiritui sancto, & in eam baptizati, veram solamque divinitatem, potentiam, maiestatem, & substantiam ejusdem sine dubio credamus.

2. Toletana Synodus sexta, in professione fidei hæc habet: *Credimus & profitemur sacratissimam & omnipotentissimam Trinitatem, Patrem & Filium & Spiritum sanctum, unum Deum solum, non solitarium, unius essentiae, virtutis, potestatis, maiestatis, uniusque naturæ, discretam inseparabiliter personis, indiseretam essentialiter substantia deitatis ... In hac autem Trinitate tanta est unitas substantiæ, ut pluralitate careat, & aequalitatem teneat. Nec minor in singulis, quam in omnibus, nec major in omnibus, quam in singulis personis manet.*

3. Toletana undecima sic loquitur: *Confitemur & credimus sanctam atque ineffabilem Trinitatem, Patrem & Filium & Spiritum sanctum, unum Deum naturaliter esse, unius substantiæ, unius naturæ, unius quoque maiestatis atque virtutis. Et inferius: Cum relative tres personæ dicantur, una tamen natura vel substantia creditur. Nec sicut tres personas, ita tres substantias prædicamus: sed unam substantiam, tres autem personas.*

4. Synodus Mediolanensis sub Mansueto in expositione fidei, ad Constantinum Pogonatium missa, dicit: *Profitemur nos credere indivisibilem Trinitatem, hoc est, Patrem & Filium & Spiritum sanctum, unum Deum, ita unum ut trinum, & ita trinum ut unum: Trinitatem in distinctis atque discretis personis, hoc est, Patrem ex quo omnia; Filium, per quem omnia; Spiritum sanctum, in quo omnia; unius tamen divinitatis, unius essentiae, uniusque substantiæ: in tribus quidem subsistentiis seu personis, ut Pater pater sit, Filius filius sit, Spiritus sanctus spiritus sanctus sit: in una natura unaque substantia, ut Deus unus & solus & summus credatur: non tres naturas introducentes, ut Arius, &c.*

5. Synodus Romana sub Agathone, in sua ad eundem Constantinum synodica epistola ita loquitur: *Credentes in Deum Patrem omnipotentem ... & in Filium ejus unigenitum ... & in Spiritum sanctum ... trinitatem in unitate, & unitatem in trinitate: unitatem quidem essentiae, trinitatem verò personarum seu subsistentiarum: Deum Patrem confitentes, Deum Filium, Deum Spiritum sanctum: non tres Deos, sed unum Deum, Patrem & Filium & Spiritum sanctum: non trium nominum subsistentiam, sed trium subsistentiarum unam substantiam; quorum una essentia, seu substantia, vel natura, id est, una deitas, una aternitas, una potestas, unum imperium, una gloria, una adoratio, &c.*

6. Lateranensis quarta generalis cap. 1. ait: *Firmiter credimus, & simpliciter confitemur, quod unus solus est verus Deus ... Pater & Filius & Spiritus sanctus: tres quidem personæ, sed una essentia, substantia seu*

Arud Theol.
dor. l. 5. hist.
c. 11.

natura simplex omnino ... *Hæc sancta Trinitas secundum substantiam communem individua, & secundum personales proprietates discreta, per Moysen & sanctos Prophetas doctrinam humano generi tribuit salutarem.* Et c. 2. sic contra Joachimum pronunciat: *Credimus & confitemur quod una quedam summa res est que veraciter est Pater & Filius & Spiritus sanctus, tres simul persone, & singularem qualibet earumdem: & ideo in Deo trinitas est solummodo, non quaternitas; quia quelibet trium personarum est illa res, videlicet substantia, essentia sive natura divina, que sola est universorum principium.* In Deo igitur non est plerumque naturarum collectio, sed una singulariter natura, communis tribus personis, quæ proinde unam singulariter divinitatem habent, adeoque sunt unus singulariter Deus.

Obj. 1. Usus invaluit in universa Ecclesia, ut dicantur tres hypostases. Ergo tres sunt substantia; seu essentia; divinae. Ergo tres sunt Dii. R. neg. conseq. utramque. Nam in universa Ecclesia usus sensim invaluit, ut dicantur tres hypostases, quia usus sensim invaluit, ut vocabulum hypostasis accipiatur tantum pro substantia, seu pro re per se existente & subsistente, quæ in rationalibus Persona nuncupatur. Itaque cum dicimus esse in Deo tres hypostases, non tres essentias seu naturas dicimus, sed tres res relativas, per se subsistentes, tres personas.

Porro sub Constantii obitum, circa vocabulum hypostasis exortum est grave dissidium inter Catholicos Antiochenos, quorum alii nuncupabantur Eustathiani, quibus Paulinum Episcopum ordinavit Lucifer Calaritanus: alii vero Meletiani, qui parebant Meletio, qui cum ab Arianis Antiochiæ Episcopus ordinatus esset præter omnium expectationem, iussus à Constantio quid de Verbo sentiret, pro concione deferere, illud Patri consubstantialia professus est, & propter hanc professionem aliquantulum post à suis promotoribus Antiochia ejectus, & pulsus in exilium. Exulante igitur Meletio, Meletiani vehementer altercati sunt cum Eustathianis; his unam tantum hypostasim dicendam esse contendentibus, dum illi tres esse dicendas contenderent.

Ex utraque factione aliqui cum venissent ad Synodum Alexandrinam, quam convocavit Athanasius & Eusebius Vercellensis, & ab Episcopis interrogati & auditi fuissent, deprehensum est, meram esse de voce controversiam; iis, qui unam tantum dicebant hypostasim, nomine hypostasis usum sive naturam intelligentibus; illis vero, qui tres hypostases dicebant, hypostasis nomine significantibus substantiam: ita ut hi, Arium detestantes, cum tribus hypostasibus unam usum; illi vero, execrantes Sabellium, cum una hypostasi tres per se existentes profiterentur. Quare Synodus singulis liberam reliquit unius vel trium hypostaseon usurpationem; statuitque ut ab iis, qui communionem ecclesiasticam expeterent, non aliud exigeretur quam ut detestarentur omnes hæreses, Arianam scilicet, Sabellianam, Samosatenam, &c. execrarentur eos, qui dicerent Spiritum esse creaturam, & divisum à substantia Filii, atque Nicenam fidem eamque solam admitterent & confiterentur.

His sapienter ab Alexandrina Synodo constitutis, sublata non est discordia, sed diu postea eadem contentiones inter Catholicos Antiochia agitate sunt. Patet ex Hieronymi ad Damasum epistola, quæ incipit, *Quoniam vetusto*, & ex qua apparet eum à Meletianis vexatum esse, quod tres hypostases noller dicere. *Post Nicenam fidem, post Alexandrinum, juncto pariter Occidente, decretum, trium hypostaseon ab Arianorum presule* (sic vocat Meletium, qui ab Arianis ordinatus fuerat Episcopus) *(Campensibus)* sic vocat Antiochenos qui Meletium sequebantur, & qui cum eo post ejus ab exilio reditum conventus suos extra urbem agere coacti fuerant,) *novellum à me, homine Romano, nomen exigitur Interrogamus, quid tres hypostases posse arbitrentur intelligi. Tres personas subsistentes, ajunt. Respondemus nos ita credere. Non sufficit sensus,*

ipsum nomen efflagitant: quia nescio quid veneni in syllabis latet. Clamamus: Si quis tres hypostases, aut tria enypostata, hoc est, tres subsistentes personas non confiteretur, anathema sit. Et quia vocabula non edificimus, hæretici judicamur.

Tres autem hypostases dicere verebatur Hieronymus, tum quia Meletii & Meletianorum fides ei suspecta erat; tum quia, ut ait in eadem epistola, tota secularium literarum schola nihil aliud hypostasim nisi usum norat; tum quia ad veræ fidei professionem sufficiebat dicere unam substantiam, & tres personas per se subsistentes. Quare nollebat dicere tres hypostases, nisi juberet dici Romanus Pontifex. *Sufficiat nobis dicere, unam substantiam, tres personas subsistentes, perfectas, æquales, coeternas. Taceantur tres hypostases, si placet, & una teneatur Aut si rectum putatis tres hypostases cum suis interpretationibus debere nos dicere, non negamus. Sed mihi credite, venenum sub melle latet.* Porro errabat Hieronymus errore facti, 1. In eo quod malè suspicabatur de fide Meletii, & eorum, quibus præerat; erant enim verè orthodoxi, ut patet ex præfate synodi Alexandrinæ Synodica epistola, quæ Meletianos Arianam hæresim execratos esse testatur, & ex iis quæ ab Arianis passus est Meletius; atque ex facto Basilii, Gregorii Nazianzeni, aliorumque orthodoxorum Orientis Episcoporum, Athanasio cum suis Ægyptiis excepto, qui cum Meletio communicabant, nec tamen cum Ariano Episcopo communicassent. 2. In eo, quod non advertebat usum in exterorum schola semper aut saltem communiter acceptam esse, non pro substantia communi, quam secundam vocant, sed pro substantia prima, singulari, individua, & per se subsistente.

Hieronymus in eadem epistola hæc habet verba notatu digna: *Non novi Vitalem, Meletium respice, ignoro Paulinum.* Ex quibus apparet tunc temporis Antiochiæ tres fuisse Episcopos, Meletium, Paulinum, & Vitalem. Meletius cum iis tres hypostases defendebat. Vitalis, qui à Meletio, cujus fuerat Presbyter, ad Appollinarem defecerat, & Antiochenorum Appollinaristarum creatus fuerat Episcopus, rectè sentiebat de Trinitate, & Meletio de tribus hypostasibus assensum confentiebat. Paulinus, Eustathianorum Episcopus, Alexandrinæ Synodi decreto consenserat, & fidei professionem ediderat, quæ extat apud S. Epiphanium, hæc. 77. num. 21. & in qua simul trium hypostaseon & unius hypostasis secundum expositiones in Alexandrina Synodo factas doctrinam amplectebatur. Damasus & aliorum Occidentalium Episcoporum communionem obtinuerat, cum eo communionem etiam iniere Athanasius & Epiphanius, quos secutus est Hieronymus, qui & à Paulino ordinatus est Presbyter.

Porro professionem edendi Paulino occasio fuit, quod eum coram S. Epiphanio Vitalis Sabellianismi accusasset. Unde facile colligit eum eatenus unam tantum hypostasim dixisse, & tres rejecisse; quod confirmatur ex Theodoro lib. 5. hist. c. 3. ubi Flavianus Meletii Presbyter, & ejus postea successor, Paulino jactanti communionem Damasii coram Sapere Magistro Militum, objectat quod rejiceret tres hypostases, quas tamen diutè prædicabat Damasus. Paulinus igitur diu post Alexandrinam Synodum unam tantum in Deo hypostasim professus est, sed tandem ad amovendam à se Sabellianismi suspicionem, professionem fidei ediderat, & unam ac tres hypostases secundum interpretationes Alexandrinæ factas comprobabat, cum ad Damasum scripsit Hieronymus.

Denique Meletianorum sententia, quam etiam Basilii & Epiphanius amplexi sunt, & defenderunt, sensim prævaluit. Nam Episcopi Constantinopolim anno 382. convocati, in sua ad Damasum epistola profitentur se credere Patri & Filii & Spiritus sancti unam deitatem & usum in tribus perfectis hypostasibus seu personis. Hos postea imitati sunt Patres Calcedonenfis Synodi, Patres Synodi Constantinopolitanæ II. &c. Demum universa secuta est Ecclesia, vocabula per-

personæ & hypostasis in eodem sensu indifferenter usurpans.

Obj. 2. Verus & unus Deus est Pater Christi. Sed tres personæ non sunt Pater Christi. Ergo tres personæ non sunt unus verus Deus. *R. dist. maj.* Unus & verus Deus, sumptus in suppositione inadequata pro prima persona divina, est Pater Christi, C. maj. Unus & verus Deus, sumptus in suppositione adequata pro omnibus personis divinis, est Pater Christi, N. maj. & concessa min. dist. cont. Ergo tres personæ non sunt unus verus Deus, sumptus in suppositione inadequata, C. conf. Sumptus in suppositione adequata, N. conf.

Obj. 3. Pater, Filius, & Spiritus S. sunt alius, & alius, & alius, Sed Pater, Filius, Spiritus S. sunt Deus. Ergo Deus est alius, & alius, & alius. *R. dist. maj.* Pater, & Filius, & Spiritus S. sunt alius, & alius, & alius ratione personalitatum, C. major. Ratione essentiae, N. major. & concessa min. dist. conf. Ergo Deus est alius, & alius, & alius ratione personalitatum, C. conf. Ratione essentiae, Neg. conf. Itaque quia Pater, Filius, & Spiritus Sanctus sunt tres personæ distinctæ, verus Deus, quamvis unus ratione essentiae, est tres personæ realiter distinctæ.

Obj. 4. Tres personæ divinæ sunt tres substantiæ, Ergo sunt tres Dii. Ergo non sunt unus Deus. *R. Tres personas divinas esse tres substantias relativas, sed identificatas uni essentiae & substantiæ absolutæ, & ita esse tres substantias relativas, habentes unam essentiam, unam substantiam absolutam, unam divinitatem. Unde nego utramque conf.*

Obj. 5. Si Pater & Filius sunt unus & idem Deus, unus & idem Deus est genitus, & non est genitus. Falsum conf. Ergo, &c. *Resp.* Unum & eundem Deum, sumptum in suppositione adequata, esse genitum secundum unam personam, & non esse genitum secundum aliam, seu esse genitum quatenus est filius, & non esse genitum quatenus est pater: quod est verum.

At inq. Ergo in uno & eodem sunt prædicata contradictoria. *R.* Esse prædicata contradictoria in uno & eodem, qui simul est plures personæ realiter oppositæ & distinctæ. Talis autem est Deus, qui simul est una essentia absoluta, & plures personæ realiter oppositæ.

Obj. 6. Qui nec gignit, nec gignitur, nec procedit, non est verus Deus. Sed tres personæ nec gignunt, nec gignuntur, nec procedunt. Ergo tres personæ non sunt verus Deus, proindeque non sunt unus Deus. *Resp. neg. min.* Nam hæc propositio, Tres personæ non gignunt, nec gignuntur, nec procedunt, est propositio universalis, & æquivalens isti: Omnes personæ non gignunt, nec gignuntur, nec procedunt; quæ æquivaleret huic: Nulla persona gignit, nec gignitur, nec procedit: quod est falsum.

Obj. 7. Si in Deo sunt tres personæ, & una essentia, in Deo est quaternitas, non trinitas. *R. neg. seq.* Quia una illa essentia identificatur tribus personis, & sic non facit cum illis numerum. *At inq.* In Deo erunt tres res relativæ, & una res absoluta. Ergo in Deo erunt quatuor res. Ergo in Deo erit quaternitas, non trinitas. *R. neg.* in Deo tres res relativæ cum re absoluta esse quatuor res; obstat enim identitas rei absolutæ cum tribus rebus relativis.

Obj. 8. Non est una essentia in Patre, & Filio, & Spiritu Sancto. Ergo Pater, & Filius, & Spiritus Sanctus non sunt unus Deus. *Neg. ant. Probabis.* Si esset una essentia in Patre & Filio & Spiritu S. non distinguerentur inter se realiter. *Neg. seq. Probabis.* Quæ sunt eadem uni tertio, sunt eadem inter se. Sed Pater, & Filius, & Spiritus S. erunt eadem uni tertio. Ergo erunt iidem inter se. Ergo non distinguerentur inter se realiter. *Resp. dist. maj.* Quæ sunt eadem uni tertio finito, & incommunicabili, sunt eadem inter se, C. maj. Quæ sunt ea-

dem uni tertio infinito, & propter infinitam secunditatem communicabili pluribus realiter oppositis: proindeque realiter distinctis, qualis est essentia divina, N. maj.

Dices. Si est una divinitas in Patre, & Filio, & Spiritu S. valebit hic syllogismus expositivus: Hæc divinitas est Pater: Hæc divinitas est Filius: Ergo Filius est Pater. Ergo, &c. *Resp.* Hunc syllogismum non esse expositivum, nisi specie tenus, & esse re ipsa categoricum: nam medius terminus, nempe hæc divinitas, sic est singularis formaliter, ut sit æquivalenter universalis: quia sic est unica numero divinitas, ut propter secunditatem sit communicabilis, & communicetur pluribus realiter distinctis. Unde in allato syllogismo medius terminus est capax distributionis, & sic exprimi potest: Quidquid est divinitas, cum ergo non distribuatur: nam falsæ sunt hæc propositiones: Quidquid est divinitas, est Pater: quidquid est divinitas, est Filius: syllogismus non est in forma, & ita non valet conclusio.

Obj. 9. Si Pater, Filius, & Spiritus Sanctus sunt unus Deus, simul sunt tres res, & una tantum res. Sed hoc implicat. *R.* Patrem, Filium, & Spiritum Sanctum esse simul tres res, & unam tantum rem, non sub eadem, sed sub diversis rationibus: sunt enim tres res ratione personalitatum, & una tantum res ratione essentiae, in quo nulla est implicancia.

Quæres utrum mysterium Trinitatis possit cognosci evidenter lumine naturali. *Resp.* Non posse: nam Christus dicit Matth. c. 11. *Nemo novit Filium, nisi Pater, neque Patrem quis novit, nisi Filius, & cui voluerit Filius revelare.* Et ratio est, quia Deus non cognoscitur naturaliter, nisi ex creaturis. Sed creaturæ non ducunt in cognitionem Dei, ut trinus est in personis, sed tantum ut unus est in essentia, eod quod causentur ab eo per omnipotentiam, quæ una & eadem est in tribus personis. Ergo, &c.

Obj. Naturaliter cognoscimus Deum esse omnipotentem. Sed ad omnipotentiam pertinet Deum posse generare Filium ejusdem secum essentiae. Item naturaliter cognoscimus sine consortio & societate non esse perfectam felicitatem. Ergo cum etiam naturaliter cognoscamus Deum esse beatissimum, consequens est naturaliter, etiam cognosci in Deo esse pluralitatem personarum. Item naturaliter notum est, communicare se infinito modo, esse perfectionem infinitam, proindeque Deum non posse ea carere. Ergo naturaliter notum est in Deo unam personam alteri communicare essentiam divinam. Item multi veteres Philosophi mentionem fecerunt mysterii Trinitatis.

Resp. ad 1. neg. min. Nam ad omnipotentiam pertinet tantum, ut Deus possit ad extra producere plura ac plura, & perfectiora ac perfectiora in infinitum. *R. ad 2.* Naturaliter cognosci non posse, quod ad perfectam felicitatem requiratur consortium & societas in ente infinite perfecto. *R. ad 3.* Non esse naturaliter evidens communicationem fieri posse sine divisione naturæ; & ita non est naturaliter evidens, communicationem ad intra esse possibilem. *Ad 4. R.* Philosophos illos notitiam Trinitatis, si quam habuerunt, vel ex traditione fidelium, vel ex lectione librorum sacrorum hausisse.

DISPUTATIO V.

De Processionibus divinis.

ARTICULUS I.

Utrum Filius in divinis procedat à Patre.

Resp. 1. Filius in divinis procedit à Patre. Est de fide. *Prob. 1.* ex Scriptura: nam Filius de se ipso ait Joan. cap. 7. *A me ipso non veni, sed est verus, qui misit me, quem vos nescitis.* Ego scio enim, quia ab ipso sum, & ipse me misit. Et cap. 8. Ego enim